

מסורת הש"ס

^[א] לְשֵׁל קִיָּא;], ט מולין קלָה. קלָה. קלָה, א] מולין קלָה;] ד] רש"י מ"ה, ט] לעיל כ.,

הגהות הבר"ח

^[א] גמ' ולא פליגי: ^[ב] שם כנמשל נוחן לכהן: ^[ג] שם מהו דמחמא מתנות כהונה אינן נגזלות: ^[ד] שם כלל הוכר הגגב דמי: ^[ה] רש"י ד"ה רב פפא וכו' קאלמר הס"ד ואח"כ מ"ה ולא עשו בר תקנת השוק וכו' שנגב לא עשו לו: ^[ו] תוס' ד"ה והלכתא וכו' אמוראי (אמימר וכו' השוק) חל"מ וכו' ס"א אין זו:

גליון הש"ס

גמ' והא רב הונא תלמידיה דרב. עיין שבת קמח ע"א כילה דף מ ע"א פסהדרין דף ו ע"ב:

הגהות הגר"א

^[א] רש"י ד"ה לא כו' דעתא כו'. ר"י גי' אלל הכנסי' כתב דל"י ללל (וענגרמיה"ס כ"י שני"ז ס"ק ז'):

רבינו חננאל

איתמר גגב ומכר ואחר כך הוכר הגגב, רבא אמר הדין עם הגגב. ר' יוחנן אמר הדין עם ... דאמר גזל ולא נתיאשו הבעלים ובה אחר ואגלו רצה מזה גובה רצה מזה גובה, וכו'... ... וחי'... וכו'! ...ההה למרא רובקנת השוק ... והילכתא בכולהו עשו תקנת השוק בין מכר בין מישכן, ואפילו מישכן שוה מאה ... במאתים, ... דשקיל לוקח וזויה מבעל הבית, ובעל הבית מסיק מן הגגב. רב מגגב ופרע בחובו, גגב ... ופרע בחוקפו, שלא עשו לאו זעל דצריס ידיד את מיהו לאחר שיסלם הגניצה יתצע מעותיו מבעל הבית. ווא קשיא מ"מ דמי שקיל מה לי משום תקנה מה לי משום טענת לאו זעל דצריס ידיד את נפקא מינה היכא דגזל וצא אחר ואכל כלל דמיס דאמרינן כדרכ חסדא ואס השני נוח לו מן הראשון גובה הימנו: **שרי עביטך**. המר משכוין כלומר פדה משכוין שצידו: **חוב** מלוה: **הקף**. למנועי: **לאו אדעתא**. דהאי גניצה יצתמה ליה זוזי דמקמי הכי אחפת ליה: **משכנתא שוש בשוש**. אין דרך לעשות כן להלוות על המשכון כל שזוי הלכך לאו אדעתא דהאי משכנתא אחפיה אלל הימוני הימניה: **רב ששס אמר לא עשו**. ואפילו ליטול מאה דכי אפילו ליטול מאתים דאוריחיה למוצין דדמיס יקריס: **צר מגגב ופרע** **חצובו וצביקופו**. דלל יהיצ זוזי אהאי חפץ: **הלכסת כר כהן**. דכיון דהימניה מעיקרל השתא נמי הימניה: נרשאה ופפונאה וצני מחוואה על שם מקומן נקראו: **בתנ"י**

הגזול ומאכיל

לא לריך לנאהדורי כולי האי. ^[א] דנימא ספר פלוני ופלוגי: **דין עם הראשון**. דינו של צע"ה ומציעתו על הגגב היא ואין הלוקח בעל דינו ואס צא לגבות הימנו יתן דמיס ואע"ג שהוכר הגגב לא אמרינן יחזור לוקח הכליס צחנס ויפרע מן הגגב: **דין עם השני**. דינו של בעל הבית עם הלוקח הוא ויזיל הימנו כליו צחנס: **לפני יאוש**. לקחו מן הגגב לפני יאוש: **דרכ חסדא**. גזל ולא נתיאשו הצעלים וצא אחר ואכלו לרה מזה גובה כו' צריס פירקין ^[קיא:] והאי נמי אע"ג דיהיצ דמי לגגב לגצי האי מיהא גזלן הוא ומיהו היכא דלל הוכר

לא צריך לאהדורי עליה כולי האי ודלמא איצטרריך ליה זוזי וזבין אמר רב אשי הרי יצא לו שם גניבה בעיר: איתמר גגב ומכר ואח"כ הוכר הגגב רב משמיה דרבי חייא אמר הדין עם הראשון ר' יוחנן משמיה דרבי ינאי אמר הדין עם השני אמר רב יוסף ^[ב] לא פלוגי כאן לפני יאוש הדין עם השני כאן לאחר יאוש הדין עם הראשון ^[ג]ותרוייהו אית להו דרב חסדא א"ל אביי ולא פלוגי הא מתנות כהונה כלפני יאוש דמי ופלוגי דתנן ^[ד]אמר לו מכור לי מעיה של פרה והיו בהן מתנות נותנן לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים לקח הימנו במשקל

^[ה] נותנו לכהן ומנכה לו מן הדמים ^[ו]ואמר רב לא שנו אלא ששקל לעצמו אבל שקל לו הטבח הדין עם הטבח אימא אף דין עם הטבח מהו דתימא ^[ז] אין מתנות כהונה נגזלות קמ"ל ולאביי דאמר פלוגי במאי פלוגי בדרב חסדא רב זביר אמר כגון שנתייאשו הבעלים ביד לוקח ולא נתייאשו ביד גגב ובהא פלוגי מר סבר יאוש ואח"כ שינוי רשות קני שינוי רשות ואח"כ יאוש לא קני ומ"ם ילא שנא רב פפא אמר בגלימא דכ"ע לא פלוגי דהדר למריה והבא בעשו בו תקנת השוק קמיפלגי רב משמיה דר' חייא אמר הדין עם הראשון דינא דלוקח דלישקול זוזי מגגב ולא עשו בו תקנת השוק ור' יוחנן משום דר' ינאי אמר הדין עם השני ידינא דלוקח דלישקול מבעל הבית ועשו בו תקנת השוק וסבר רב לא עשו בו תקנת השוק * והא רב הונא תלמידיה דרב הוה וחנן בישא גגב גלימא וחבנה אתא לקמיה דרב הונא א"ל לההוא גברא זיל שרי עביטך שאני חנן בישא כיון דליכא לאישתלומי מיניה כלל הוכר ^[ח] דמי אמר רבא יאם גגב מפורסם הוא לא עשו בו תקנת השוק והא רב הונא חנן בישא דמפורסם הוה ועשו בו תקנת השוק נהי דמפורסם לבישותא לגניבותא לא מפורסם איתמר ^[ט]גגב ופרע בחובו גגב ופרע בהיקפו לא עשו בו תקנת השוק דאמרי לא אדעתא דהנהו יחיבת ליה מידי משכנתא שוי מאתן כמאה עשו בו תקנת השוק שוה בשוה אמימר אמר לא עשו בו תקנת השוק מר זוטרא אמר עשו בו תקנת השוק ^[י]והלכתא עשו בו תקנת השוק זביןא שוה בשוה עשו בו תקנת השוק שוה מאה במאתן רב ששת אמר לא עשו בו תקנת השוק רבא אמר עשו בו תקנת השוק ויהלכתא בכולהו עשו בו תקנת השוק לבר מגגב ופרע בחובו גגב ופרע בהיקפו: אבימי בר גאזי חמוה דרבינא הוה מסיק בההוא גברא ארבעה זוזי גגב גלימא אתיא גיהליה אוזפיה ארבעה זוזי אחריני לסוף הוכר הגגב אתא לקמיה דרבינא אמר קמאי גגב ופרע בחובו ולא בעי למיתב ליה ולא מידי הנך ארבעה זוזי קמאי יתבה גיהליה גגב ופרע בחובו גגב ופרע בהיקפו וארבעה זוזי בתראי הימוני הימניה כי היכי דהימניה מעיקרא איגלגל מילתא מטא לקמיה דרבי אבהו אמר יהלכתא כרב כהן נרשאה גגב ספרא זבניה לפפונאה בתמנן זוזי אזל פפונאה זבניה לבר מחוואה כמאה ועשרין זוזי לסוף הוכר הגגב אמר אביי לזיזל מרי דספרא ויהב ליה לבר מחווא תמנן זוזי ושקיל ספריה ואזיל בר מחוואה ושקיל ארבעין מפפונאה מתקף לה רבא השתא לוקח מגגב עשו בו תקנת השוק לוקח מלוקח מיבעיא אלא אמר רבא לזיזיל מריה דספרא ויהיב ליה לבר מחוואה מאה ועשרין זוזי ושקיל ספריה ולזיזל מרי דספרא ולישקול ארבעין מפפונאה ותמנן מנרשאה: **בתנ"י** ^[יא:]הא בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה חבית של דבש ושפך זה את יינו והציל את הדבש לתוכו אין

הוא **מאה** **דשויה** **נמי מתנה הוו: ורצא אמר עשו פקנה**. **הלכסת כר כהן**. דכיון דהימניה מעיקרל השתא נמי הימניה: נרשאה ופפונאה וצני מחוואה על שם מקומן נקראו: **בתנ"י**

שהלוהו לגגב [...] אילו האחרוני פרע בחוב הראשון פירע גמורה וכבר אין כאן תקנ' השוק וחיוב אבימי להחזיר הגלימ' לבעליו ואילו זוזי האחרוני חוב חדש ומלוה חדשה היא, ודין אבימי עם הגגב על שתי הלואות הללו ויחזור הגלימא לבעליה, והכריע רבא לדברי רב כהן וכן הלכה כרב כהן. וגו' דהא דאתא אבימי בר גאזי לקמ' דרבינא חתניה לא לדין אלא להמלך בו או שמו קבלוהו עליהן. אמר רבא גגב מפורסם לא עשו בו תקנת השוק. פרי"ח דרבינא בכולהו עשו בו תקנת השוק, בין מכר בין משכון, אפילו משכון מאה במאתים דשקיל לוקח זוזי מבעל הבית ובעל הבית מוציא מגגב, בר מגגב ופרע בחובו גגב ופרע בחיקפו שלא עשו בו תקנת השוק אלא נוטלם בעל הבית מן הלוקח והלוקח מסיק מן הגגב. והלוקח

מגגב מפורסם לא עשו בו תקנת השוק עכ"ל.

בבא קמא

קטו.

עין משפט ונר מצוה

עב א מיי פ"ט מהל' צבורים הלכה טו סמג עשין קמט טו"ש"ע י"ד סי' סא סעיף ג':

עב ג ב מיי פ"ה מהל' גניבה הל' ג ועיין במ"מ ובכ"מ סמג עשין עא טו"ש"ע ח"מ סי' שנו סעיף ג:

עד ד מיי שם הל' ג ועיין בהשגות ובמ"מ טו"ש"ע שם סעיף ג:

עה ה מיי שם הל' ו ועיין בהשגות ובמ"מ:

עו ו מיי שם הל' ז

טו"ש"ע שם סעיף ח:

עז ז מיי שם הלכה ח

טו"ש"ע שם סעיף ט:

עח ח מיי שם הל' ט

ועיין בהשגות ובמ"מ טו"ש"ע שם סעיף י:

עפ ט מיי פ"ז מהל' גזלה ואכידה הל' ה

סמג עשין עד טו"ש"ע ח"מ

סי' רמז סעיף ה:

מוסף רש"י

אמר לו. לטעת, מכור לי מעיה של פרה. בני מעיה של פרה זו, והיו בהן מתנות. הקבה נותנן. לוקח זה לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים. אין המוכר מנכה לו לנזק מן הדמים, שהרי היה יודע הלוקח שהמתנות שם, וה לא מכר לו הקבה (וחולין קלא.) ואין הטבח מנכה לו כלום לפי שלא מכר לו את המתנות מסתמא (שם קלא.) לקח ודימנו במשקל. הלטעת לך וכן וטקל לו הקבה (שם קלא.) דהשתא ודאי זבין ליה (שם קלא.) נותנו לכהן. וטמן לו לוקח לכהן, שהרי הגזל אצלו ולריך להשיב (שם קלא.) ומנכה (שם קלא.) וטמן לו מן הדמים. הטבח יניח לו מן הדמים, על כרחו, שמכר לו דבר שאינו שלו (שם משנמטתו וכו' ההכנים מתמטמיהס והדין על הטבח (שם קלא.) לא שנו. היכא דלקח הימנו ממשקל, דקמני עתק לוקח לכהן והוא חתור ומזנע דמיס מן הטבח, אלא ששקל לעצמו. ששקלן לוקח לנעמן, דכיון דנעת לא ננע צדן אצו בעל דצריס של כהן, לפיכך וזו הלוקח טמנן והוא שואל לו הדמים שעל הטבח היה מוטל ליתן (שם קלא.) אבל שקל לו הטבח הדין עם הטבח. הדין של כהן ומחלוטמו ומציעתו אף על הטבח הוא והטבח חתור עתיקן אס יצ עשין נותנן לכהן (שם.) והציל את הדבש לחתכו. מפני שהננב דמיו יקריס (לעיל כב.).

רבינו חננאל (המשך)

גברא בעל הגלימ' משום דאילו האחרוני סבר שבחובו הראשון פרע ואילו ארבעה הראשוני עריין על הגלימ' ולא נפרעו, וא"ל רב כהן שמו הטלת שהביא לו קודם